

Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosep afriških
misijonov.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

Odmev iz Afrike, ilustriran mesečnik v prosep

afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto v slovenski izdaji **Din. 6 (K 24.)** Posamezna številka **K 2-50.** — Uredništvo „Odmeva iz Afrike“ pošilja, kot je znano, vsako leto svojim naročnikom „Klaverjev koledar“ za zmerno ceno. Naročila naj se naslavljaajo:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

VSEBINA:

Prvi blagoslov sv. Očeta. — Papež Pij XI. in Družba sv. Petra Klaverja. — Iz misijonov: Apostolska prefektura Adamua. — Apostolski vikariat Francoska Gvineja. — Gospod, delavcev je malo. — Kratki misijonski dopisi. — Radosti sv. krsta. — Iz naše listnice.

Slike: Sv. Oče Pij XI. — Šotor potujočega misijonarja.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 svetih maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja:

1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba,
4. junija, na Binkoštni praznik.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Sv. Oče Pij XI.

Sv. Očeta Pija XI. prvi blagoslov Družbi sv. Petra Klaverja.

Na dan izvolitve novega sv. očeta jim je poslala naša vrhovna voditeljica vdanostno brzojavko, na kar je dobila tale odgovor:

„Novi sv. oče so milostno sprejeli Vašo udanostno izjavo in z vsem srcem blagoslavlja Vas, preblagorodna gospa grofica, in vsakega posameznega uda tako zaslužne družbe sv. Petra Klaverja ter Vam podeljujejo zaproseni apostolski blagoslov.“

Papež Pij XI. in Družba sv. Petra Klaverja.

Habemus Pontificem — imamo papeža! Ta klic se je dne 6. februarja t. l., prvi ponedeljek v mesecu, ki je posebno posvečen sv. Duhu, razlegal po vsem Rimu in je napolnil srca vernikov z nepopisljivo radostjo. Še isti dan je nesel brzovav in brezžični telegraf veselo vest širom sveta. In kakor je našla vesela novica vsepovsod radosten odmev, tako tudi pri Družbi sv. Petra Klaverja. Spet je božja Previdnost, kakor pred leti v Piju X., dala Cerkvi najvišjega pastirja, ki je bil že v času, ko je bil še navaden duhovnik, v prijateljskem razmerju do družbe. Bilo je leta 1902. Pisateljica teh vrstic se je slučajno mudila nekaj časa v Milanu. Kar so jo sestre, ki je stanovala v njih samostanu, opozorile na dona Rattija, po svoji gorečnosti in obsežnem znanju znamenitega kapelana. Obiskala ga je v ambrozijanski knjižnici, kjer je deloval kot prefekt ali vodja. Sprejel jo je kar najljubezniveje. Don Ratti je bil od tedaj vnet podpornik družbe. Minila so leta in monsignor Ratti je postal papežev poslanik v Varšavi. Spet je nanesla previdnost, da se je morala pisateljica v zadevi neke rojakinje obrniti nanj. Odgovoril ji je s pismom, prožetim z globoko pobožnostjo in veliko ljubeznivostjo. Ta dragoceni zaklad hrani ona še sedaj. Sledilo je še več pisem. V preteklem letu so sv. oče Benedikt XV. poplačali zasluge, ki si jih je pridobil monsignor Ratti za poljske in ruske katoličane, s kardinalskim škrlatom. Podpisana je ob ti priliki zaprosila za posebno avdijenco. Dasi je novoimenovani kardinal in nadškof milanski bil na vse strani zelo zaposlen, jo je sprejel s spremljevalko 19. junija ob 11. dopoldne. Avdijenca se je vršila v prav preprosti sobici v lombardskem kolegiju, kamor je g. kardinal pravkar prišel v popolnem kardinalskem ornatu od neke cerkvene slovesnosti. Pogovor se je sukal izvečine okoli Družbe sv. Klaverja. Njegova eminenca je bil sama ljubeznivost in dobrot; ni se mu kar nič mudilo, in je trajal sprejem dobre pol ure.

In še en dokaz njegove naklonjenosti do nje hrani družba izza časa, preden je bil kardinal Ratti izvoljen za vidnega namestnika Kristusovega na zemlji. Je pa to položnica, glaseča se na 50 lir, ki jih je poslal kardinal Ratti družbi 5. januarja 1922 za Klaverjev koledar. Izpolnil je položnico kardinal sam — to je zdaj za nas pač dragocen rokopis.

Družba sv. Petra Klaverja in vsi njeni udje in prijatelji smejo po vsem tem pač z mirnim srcem upati, da bodo sv.

oče družbi že 20 let izkazovano naklonjenost ohranili še v bodoče in jo bodo pri njenem delu za zveličanje ubogih zamorcev vedno in povsod blagohotno podpirali. Naj bi duh Pija X., čigar ime in s tem pač tudi smernice delovanja so si novi sv. oče privzeli, vladal tudi v Piju XI! Molimo dnevno in darujmo svoja dobra dela in svoje križe in težave za našega sv. očeta

PIJA XI!

M. Ter. Ledóchowska.

Iz misijonov:

Apostolska prefektura Adamua (Kamerun).

Škof Plissoneau, duhovnik Srca Jezusovega, piše dne 1. jul. 1921 iz Adamue naši vrhovni voditeljici.

Velik del leta sem porabil v to, da sem se seznanil z oddaljenim delom svoje prefektуре, ki ga je božja Previdnost šele pred kratkim dodelila moji oskrbi. Čreda vernikov je sicer majhna, 350 krščencev; a razkropljeni so po ogromni pokrajini. Trdno zaupam, da se bo to število pomnožilo, zakaj dih milosti božje je tudi v teh pustih pokrajinah prav občuten ter vabi in sili duše k viru resnice, tekočemu iz naše sv. vere. Imamo že 100 katehumenov, ki redno prihajajo h krščanskemu nauku. Kamorkoli sem prišel, so me prosili za katehiste. Katehisti! Resnično, vzgoji in vzdrževanju teh moramo zlasti v teh za krščanstvo šele se probujajočih krajih posvetiti vse svoje moči. Zakaj zelo malo premoremo brez njih! — So nam nenadomestljivi pomočniki. Ti gredo in oznanjujejo pravo vero tudi v krajih, kamor misijonar more le redkokdaj priti.

Misijonska postaja Adamua leta 1912 ustanovljena, leta 1914 povzdignjena v apostolsko prefekturo, je bila ves čas vojske oropana misijonarjev, dokler nismo prišli l. 1920. mi tja. Krščenci in katehumeni so morali, ker sami sebi prepuščeni, od strani sovražnikov naše sv. vere pretrpeti preganjanje in zaničevanje, najrazličnejše krivice. Nekateri so okusili za vero Kristusovo pravo mučeništvo. — Res, nekaj jih je tudi odpadlo, žalibog. A kdo se bo temu čudil? Pet let brez duhovnika, brez službe božje, brez sv. zakramentov! Vobče pa moramo občudovati pogum in stankovitost teh preprostih duš. Presveto Srce Jezusovo jih je pa zato tudi blagoslovilo ter jim spet poslalo misijonarje.

Sedaj nas deluje tukaj šest misijonarjev, ki smo razdeljeni na dve misijonski postaji. Stanujemo še v kočicah,

kakor domačini. Kapelico, stanovanje, šolo — vse to bo treba šele staviti. Največ časa smo na apostolskih potih, da obiskujemo svoje ovčice. Saj je to misijonarjev prvi poklic, najvišja njegova naloga: „Pojdite in učite!“ Prevdariti je tudi treba, da povsod tod hodijo tudi protestanti. In tem duš ne smemo pustiti, najsi bi morali še toliko žrtvovati.

Naši dohodki so zelo neznatni — tukaj jih sedaj vobče nič ni — a potrebe izredno velike; saj moramo vse šele zidati. Daljava do morja velikanska, prevoz nas stane ogromne svote. Fumban je oddaljen od morja deset dni hoda, severovzhod prefektura celo šestdeset dni!

Apost. vikariat Francoska Gvineja.

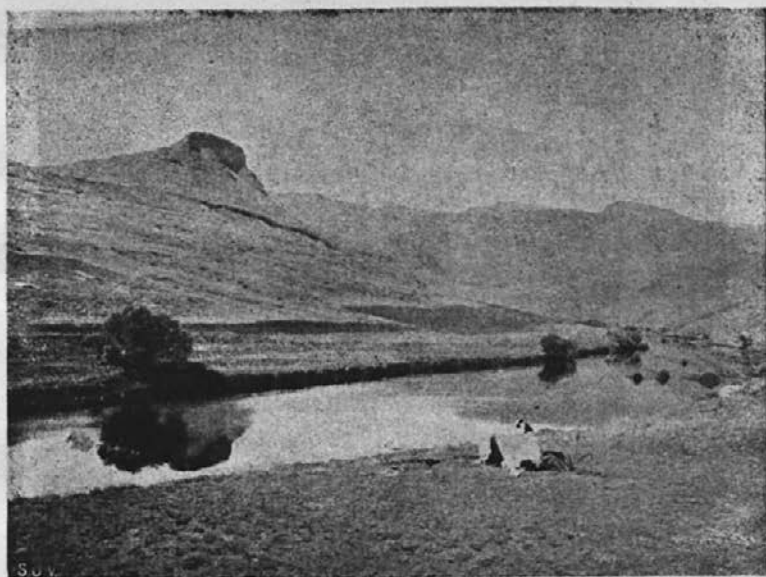
O. Valez iz reda očetov sv. Duha piše dne 15. septembra 1921:

Sedanje stanje našega misijona nas navdaja s tolažbo in z dobrimi upi za bodočnost. Navzlic temu moramo zmagovati dan na dan razne težkoče. Naša prestolnica, Beke imenovana, je veliko selo ob Riu Numezu, reki, ki je tvorila nekoč glavno prometno pot za trgovino s sužnji. Še se nahajajo na njenih bregovih sledovi tistih zločinskih pohodov. 24 let se že trudijo tukaj misijonarji, a navzlic vsem naporom še ni bilo mogoče, da bi zasadili sv. križ na teh žalostnih razvalinah. Eno izmed plemen, stanujočih na obrežju reke, nas srčno prosi, naj bi se udomačili pri njih. Ko bi le mogli! Bolj nego kjerkoli drugje bi bilo polje za misijonsko delovanje tukaj ogromno; primanjkuje pa misijonarjev: samo dva delavca za te ogromne pokrajine, kjer se je treba boriti s protestanti, mohamedanci in fetišisti. Na svojih apostolskih potih mora misijonar prekoračiti močvirja in vodovja, ali je v lahkem čolniču izročen svojevoljnosti viharjev, ali se mora preriti skozi mokrotna riževa polja. Naravno, da taki naporu telesne in dušne sile silno slabé. O, ko bi mogel misijonar preromati vso deželo! Gotovo bi na svojo veliko radost naletel na marsikakega bolnega otročička, marsikakega umirajočega starčka, ki bi jim lahko odprl s sv. zakramenti pot v srečno večnost.

Gospod, delavcev je malo.

Škof Grizon, apostolski vikar Stanley-jevih slapov, je pisal nekoč iz nekega višjepastirskega potovanja Klaverjevi družbi: „Že štiri mesece sem na potovanju. Koliko-

krat so mi dobri zamorci prišli nasproti s cveticami in palmovimi vejami! Kolikokrat sem slišal tolažilne, a obenem žalostne besede: „Zakaj nam ne pošljete katehistov? Kdaj pridejo tudi k nam misijonarji? Saj veste, da smo polni slabosti in bomo kmalu zabredli v stare grehe, ako ne bo nobenega duhovnika, ki bi nas utrjeval v dobrem. Ne moremo se spovedati, ne prejeti sv. obhajila; zato se lahko pritožujete, ko pridete k nam.“

Šotor potujočega misijonarja.

Bil sem včeraj navzoč, ko je došlo odposlanstvo neke oddaljene vasi. Srčno so prosili misijonskega predstojnika v Bazoko za katehista, ki pa jim ga je moral žalibog odreči. Ima že vzdrževati 42 katehistov, ki ga stanejo mesečno 10 frankov in njegova sredstva mu ne dovolijo jih še več nastaviti. Takih slučajev sem videl že nad trideset.

Ljubi bralci! Kdo želi č. škofu pomagati in nekaj prispevati za vzdrževanje črnih katehistov?

Kratki misijonski dopisi.

Mati Eleonora, Petitpierre Dominikanka, piše iz Kap Provinc v Južni Afriki naši vrhovni vo-

diteljici: „Tisočkrat Bog povrni Družbi sv. Petra Klaverja podporo, ki nam jo je naklonila! V misijon-

ski postaji sv. Jožefa se 85 črnih otročičev pridno uči katekizma; poučujejo tri sestre. Ker je bil prostor pretesen, je s. priorinja kupila veliko hišo, kjer se sedaj vrši pouk. Večkrat obiskujejo sestre črnice Kafre in Hotentote tudi v njih kočicah ter jih vabijo, naj bi se dali poučiti v sv. veri. Tudi iselski misijon cvete. Začetek je bil pač težak in je zahteval življenje ali vsaj zdravje mnogih sester. A po 20 letih dela in trpljenja imamo tudi mnogo veselja: otroci nekdanjih divjih poganov so go-reči kristjani. — Samostan pri „Mariji Pomagaj“ je pač še sedaj zelo siromašen. V samostan sv. Franciška Ksaverija v East Londonu prihaja kakih 100 Indijancev, da se udeležujejo sv. maše in pouka v katekizmu. Število katoličanov stalno raste.“

Monsignor Karrara, kapucin, škof eritrejski, piše dne 15. okt. 1921 iz Asmare: „Z žalostjo in v skrbih Vam priporočam moj ubogi misijon, ki so ga zadele zadnja leta hude neizgode. Siloviti potresi so zrušili skoro vse hiše v mestu Masana in tudi našo misijonsko hišo. Lepa nova cerkev, šele preteklo leto posvečena, je vsa razpokana in se je bati, da se zruši. Istotako se godi šoli in hiši sester. Misijonar si je moral razpeti šotor, da biva v njem, sestre so zbežale v Osmaro. Kako naj izlečimo to rano? Srce mi krvavi, ko mislim na to razdejanje. Zaupam pa na

Boga in na naše dobrotnike, ki nas ne bodo zapustili.“

Monsignor Auneau (Anô), apostolski vikar shiréski, piše: „Že nekaj časa smo v hudih denarnih stiskah, kar našemu misijonskemu delovanju zelo škoduje. Tako smo morali svojih 284 šol zapreti že pred časom počitnic. Isti vzrok zadržuje tudi naša druga dela, seveda tudi spreobrnenje zamorcev. A Vi, ki ste vedno tako dobrotljivi, kadar gre za misijone, Vi boste uslišali mojo prošnjo in nam pomogli.“

O. Debleen piše iz Neuant-verpena: „Upamo, da bomo z božjo pomočjo in po priprošnji prebl. Device Marije in sv. Jožefa v nekaj letih imeli že domače kongoleške duhovnike tudi tukaj v pokrajinah Maiembe, kjer še pred 20 leti ni bilo ne enega kristjana. Pričakujemo šest redovnic. Oskrbovale bodo bolnišnico z več kot 900 bolniki, vrh tega bodo otvorile tudi šolo za deklice. — Ljubi Bog naše delo očitno blagoslavlja. Dasi nam manjka učnih moči in denarnih sredstev, se izpreobrnjenja zelo množijo. V treh naših postajah, sv. Marija, sv. Mihael in postaja Srca Jezusovega, imamo na tisoče kristjanov in na stotine katehistov. Ko ne bi bilo protestantov, ki nam delajo povsod težave in rušijo, kar mi stavimo, bi bili uspehi še mnogo lepši, izpreobrnjenja še številnejša.“

Radosti sv. krsta.

Afriški misijonar o. Arnaud piše:

Mož v najboljših letih je bolehal in venel za jetiko. Stanoval je 3—4 ure od cerkve, zato je mogel priti v tem času bolezní le redkokdaj k nauku. O moževi bolezní je zvedela neka redovnica Naše ljube Gospe, pa ga je obiskavala skoro dan na dan in mu govorila o ljubem Bogu, njegoví vsemogočnosti, neskončni dobrotljivosti in o dolžnostih, ki jih imamo napram Bogu. Dalje mu je pripovedovala o Zveličarju, o sv. krstu, ki odvzame človeku grehe, in kako je ta zakrament za zveličanje potreben. Bol-

nik je sestro sicer vestno poslušal, ni se pa mogel odločiti, da bi prejel sv. krst. Naposled pa ga je vendar premagala milost. Poklicali so misijonaria, ki je z njim molil, obudil kesanje in ga potem krstil. A čudo, zdaj je bil bolnik ves izpremenjen. Širom je odprl srce milosti božji in na nič več ni mislil razen na Boga. Bridko je obžaloval, da se je tako dolgo ustavljaj in je sv. krst tako dolgo odlašal. „Oče“, je tožil, „kolikokrat sem zavrnil sestro, ko mi je govorila o sv. krstu.“ „Nikar se zdaj ne vznemirjaj“, ga je tolažil misijonar, „glej sv. krst je vse izbrisal; zdaj si otrok božji in dedič nebeškega kraljestva.“ Srečni novokrščenec je imel komaj dovolj besed, da je zahvalil patra in sestro. Ves srečen je stiskal in poljubljal misijonarju roko ter ga venomer zahvaljeval. Misijonar je bil ves ginjen ter mu je polagal na srce, naj iskreno ljubi Boga, h kateremu bo kmalu prišel.

Nekaj sličnega je bilo pri neki ubogi starki, materi in babici pobožnih kristjanov. Breme let jo je že čisto upognilo. Komaj je še prilezla ob palici v cerkev, da je poslušala tam nauk. Čez nekaj mesecev so ji obesili, ne da bi jo poprej izkušali, okoli vratu svetinjico, znamenje katehumenov. Sprejela jo je z največjim spoštovanjem, in upanje na skorajšnji sv. krst jo je poživilo. Od tedaj je prihajala še bolj redno nego doslej v družbi malih vnukov k nauku. Nekega dne ji pravi sestra učiteljica: „Pojdi k o. superiorju, ki te bo nekoliko izpraševal in te potem odločil za sv. krst. Najprej se je starka zelo razveselila. Potem pa jo je zaskrbelo: „Kaj, izpraševal me bo? Kako mu naj jaz uboga starka odgovarjam?“ Sestra jo je potolažila in starka se je pokorno javila za izkušnjo. Pater je dobro poznal starko, njeno pobožnost in gorečnost. Sprejel jo je prav prijazno ter ji rekel, naj napravi križ. Lepo ga je naredila. Potem je morala moliti „Češčenomarijo“, kar se ji je zelo dobro posrečilo. Nato še „Očenaš“, ki ga je z misijonarjevo pomočjo tudi zmolila. To jo je opogumilo, da je molila še kesanje in odgovorila na nekatera vprašanja iz katekizma. „Prav dobro, mamica, šla boš h krstu,“ ji je obljubil misijonar. Pri sv. krstu je dobila dobra starka ime nebeške Matere. Vsa srečna je prišla po krstu k sestri in ji rekla: „O mati, glej, zdaj sem tudi jaz kristjanka in mi je ime Marija. Kako naj tebe in patra zahvalim? Saj še mnogo moliti ne znam; a to sem prosila nebeško Mater, naj vama ona povrne in vaju naj vedno varuje.“

Duh krščanstva.

Sebičnost in sovraštvo kakor kužna sapa zastrupljata ves svet. Ne dajmo se od nje okužiti. Živimo, kakor se spodobi kristjanom, to je, odprimo naša srca našim so-bratom. Dajmo, kolikor moremo, dajmo vsem! Prvi binkoštni praznik apostoli niso delali razločka med narodi in jeziki; v vseh so videli le duše, ki so jih hoteli pridobiti za nauk Kristusov. To je tudi duh **Družbe sv. Petra Klaverja**, ki svojim prijateljem znova priporoča dela krščanske ljubezni za afriške misijone: odkup sužnjev, krst poganov, ustanovitev krščanskih družin, vzdrževanje krščanskih semeniščnikov in katehistov, zveze afriškega tiska i. t. d. Družba sama istotako potrebuje pomoči: denarne podpore, sodelovanja pobožnih vernikov, da se more povsod razširati, in poklicev, da pomnoži število svojih notranjih udov in more tako uspešneje sodelovati pri spreobrnitvi nesrečne Afrike. Žetev je velika, a delavcev je malo!

IZ NAŠE LISTNICE.

Župnik B. piše: Neki duhovnik je prebral raz leco iz septembra številke „Odmeva“ preteklega leta prošnjo misijonarja o. Angelika de Nove za njegove sirote. Nekaj dni nato pride k duhovniku enajstleten fantič in prinese 60 K, češ: „Ves teden sem delal na polju pri knezu Z. Zaslužek pa darujem za afriške misijone“. — Mati fantičeva mora skrbeti za štiri otroke, ker je oče v vojni padel.“

Neki tretjerednik sv. Frančiška pošilja denar za odkup enega sužnja in piše: „Ker sin sv. Frančiška zase zelo malo potrebuje, bi si rad kupil s to pošiljateljavo blagoslov nebeški in rešil eno dušo. O, ko bi vendar vsi katoličani spoznali to pravo bogastvo in ta srčni mir!“

Zvest prijatelj misijonov s Češkega piše: „Veselim se, da smem sodelovati na tem velikem delu. Ko bi se le prav veliki množici poganov po misijonih odprla nebesa. Mi pa, ki smo že deležni milosti prave vere, si podajmo roke in goreče delujmo za čast božjo in rešitev neumrjajočih duš“.

Iz naše vrhovne hiše „Marije dobrega sveta“ v Rimu.

Cehoslovaško rimsko romanje lansko jesen je nudilo naši vrh. voditeljici prijetno priložnost, da je izrazila po dveh članih družbe cerkvenim knezom svoje spoštovanje ter jim izrekla iskreno zahvalo za vso naklonjenost, ki jo družbi skazujejo. Prevzvišeni gospod škof Kaspar iz Kraljevega Gradca in preč. g. kanonik Kupka iz Brna sta našo materno hišo počastila s svojim obiskom.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila tiskarna „Tisk. Društva“ v Kranju.

Zakaj naj podpiramo Klaverjevo družbo?

Zato, ker si je ta družba izbrala za nalogo delovati pri najbolj božjem delu, pri rešitvi duš in sicer najnesrečnejših: ubogih poganskih zamorcev. Če pa tem revežem ne pomagamo do spoznanja sv. vere, nikoli ne bodo gledali in uživali obličja božjega. — Vsi toraj, kateri se tej pomožni misijonski družbi pridružijo, so obenem soresitelji teh ubogih poganov in prejeli bodo tudi plačilo apostolov!

Pristopite vsi k Družbi sv. Petra Klaverja, bodisi kot njeni podporniki, oz. podpornice z letnim prispevkom 2 D. ali pa kot naročniki njenih misijonskih listov: „Odmev“ in „Zamorček.“ Podporni udje dobijo sprejemno podobico ter so deležni mnogo popolnih in nepopolnih odpustkov.

Kdor pa želi vse svoje življenje posvetiti službi misijonov, lahko vstopi v Klaverjevo družbo kot „**Pomožna misijonarka za Afriko**“. Prošnjo za sprejem je treba vložiti pri vrhovni voditeljici družbe.

Ljubi prijatelji! ne dajte se torej odvrniti od tega lepega apostolskega dela. Posmeh ali zbadljive besede mlačnežev naj vas v tem sklepu še bolj utrdijo. Vse za Boga in rešitev duš! Marija, Kraljica apostolov naj bo naš vzgled! — Prijave in naročila je treba pošiljati na naslov, naznačen na 2. strani platnic.

Misijonska gorečnost neke Marijine družbe.

Še le pred kratkim ustanovljena dekliška Marijina družba v F. je z gojenkami tamošnjega samostana in s pomočjo častitih sester minulo poletje priredila krasen misijonski dan. Že več mesecev so vrle mladenke po več ur na teden žrtvovale ter z veliko navdušenostjo pripravljale za razstavo, ki je pa tudi res krasno usela. Popoldne imenovanega dne so nato uprizorile lepo gledališko predstavo v prid afriškimi misijonom. Neki bivši afriški misijonar iz družbe Jezusove je imel slavnostni govor; deklamacije in pevske točke so udeležencem nudile prijetno spremenbo. Čisti dobiček razstave in gledališča se je porabil za nabavo različnih predmetov, ki so jih izvečine poslali Klaverjevi družbi za afriške misijone.

Kraljica majnika.

Zopet je prišel lepi majnik. Narava je odeta v praznično obleko, vse se veseli, vse raduje. Častilci Marijini tekmujejo v otroškem češčenju in udanosti do svoje nebeške Matere. Vsaka cerkev ima svoj majniški oltar, skoro vsaka katoliška hiša svoj majniški oltarček; Mariji, kraljici maja krasijo in lepšajo vzorne mladenke vaše kapelice in znamenja, nji v čast doni veselo petje iz dekliških grl. In pravi Marijini otroci se ne zadovoljijo s tem, da sami časte in ljubijo svojo Mater, temveč žele tudi druge duše privedi k nje-

nemu Srcu. Njih vnema se ne zmeni za meje dežel in držav, ne za širno morje. Vse, prav vse ljudi, vse narode bi radi videli skrite v Marijinem Srcu. Tudi v misijonih naj bi se z njih pomočjo majnik obhajal z vedno večjo pobožnostjo in Marija naj bi v tem mesecu našla vedno več zvestih služabnikov. Zato tem večja njih vnema v tem mesecu za razširjanje sv. vere, kajti z Jezusom spoznajo in vzljubijo pogani tudi njegovo prečisto Mater. In kako nežno časte novokrščenci nebeško Kraljico! S kolikim svetim ponosom nosijo njena častna znamenja, škapulir, svetinjico in rožni venec! Koliko dobrega stori tedaj, kdor daruje take predmete ali prispeva k njihovi nabavi! Na prav poseben način bi počastil tudi nebeško Kraljico, kdor bi daroval večjo vsoto za krst zamorske deklice z imenom Marija. Ali komur dovoljujejo razmere, da bi iz ljubezni in v čast majnikovi Kraljici posinovil zamorskega otroka, kateri bi se v misijonu vzgojeval in se tam učil posnemati Marijo v nedolžnosti in ponižnosti.

Marsikatera pridna, blaga mladenka si je želela Bogu služiti kot redovnica; toda okoliščine so jo primorale ostati med svetom. Bi li ne bila deležna posebnega blagoslova, ako bi z nabavo dote omogočila črni zamorski devici vstop v kako redovno družbo? — Družba sv. Petra Klaverja hvalježno sprejema take darove ter posreduje, da dobe, če le mogoče, dobrotniki poročila o svojih varovancih.

Kdo še ni bral lepe povesti

Škapulir sužnja,

naj si jo pri Klaverjevi družbi takoj naroči. Cena 60 para s poštino. Obenem priporočamo „Življenje sv. Petra Klaverja“. Cena s poštino 2-10 Din.